

عنوان مقاله:

اولویت بندی عوامل موثر بر تاب آوری مشترکین شرکت آب و فاضلاب در بحران زلزله با توجه به مدل تاب آوری مک مانوس

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس بین المللی مدیریت جامع بحران (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

روناک برهمن - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه شهید بهشتی

مجتبی فاضلی - استادیار دانشگاه شهید بهشتی

رضا راستی اردکانی - استادیار دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

وقوع حوادث و سوانح غیر منتظره طبیعی، اقتصادی، سیاسی و فنی و ... واقعیت هایی هستند که بشر همواره در طول تاریخ با آن مواجه بوده است. بروز حوادث و خسارات قابل ملاحظه ناشی از آنها، اهمیت مدیریت حوادث را برای تمامی دست اندرکاران مربوطه بیش از پیش آشکار ساخته است. ضرورت و پیوستگی ارائه خدمات حیاتی و اساسی شرکت های آب و فاضلاب به مردم و مشترکین خود سبب می گردد تا حساسیت و رسالت اجتماعی آنها چندین برابر شود. لذا تعیین میزان تاب آوری و شناخت عوامل موثر در حفظ آرامش و بالابردن آستانه تحمل مدیران و کارکنان، باعث موفقیت و بهبود عملکرد سازمان در زمان بحران خواهد بود، یکی از راههای موفقیت شرکت ها در زمان بحران، درک صحیح از میزان تاب آوری پرسنل میباشد که با بهره گیری از آن، میتوان مسئولیت های سازمانی را برای بحران مشخص نمود، همچنین در صورت آشنا کردن پرسنل با شرایط زمان بحران از طریق برگزاری سمینار، دوره های آموزشی، مانور و ... میتوان ضمن افزایش مهارت و توانایی افراد، آستانه تحمل آنان را نیز بالا برد (ذوالفقاری، 1391). یکی از عوامل عمده موثر در عملکرد سازمانی شرکت های آب و فاضلاب شهری در زمان بروز بحران، تاب آوری مشترکین شبکه می باشد. در واقع تاب آوری سازمانی در صورت ترکیب با تاب آوری مشترکین، سیمای کلی مقابله با بحران و کمینه سازی اثرات بحران بر سطح خدمات رسانی و تأمین آب سالم و دفع بهداشتی فاضلاب تولیدی را مشخص می نماید. انجام برنامه های آموزشی و اجرای مانورهای لازم در سطح سازمانی، برنامه ریزی موثر با ناحیه بندی شبکه ها و تعیین مناطق معین کمک رسانی در مواقع بروز بحران شرط لازم ارتقاء تاب آوری است؛ لیکن این فعالیت ها به تنهایی و بدون همراه کردن مشترکین در فرآیند مقابله با بحران و بازگشت به شرایط طبیعی از تأثیر کافی برخوردار نخواهد بود. با توجه به اینکه بیش از سه دهه از تجارب مفید تحقیق جمعی در مورد تاب آوری می گذرد، این مفهوم اخیراً توانسته در هر دو زمینه نظری و عملی در کاهش خسارات وارده، جایگاهی در خور را به خود اختصاص دهد. تاب آوری در ابتدا به عنوان یک مفهوم اکولوژیکی توسط هولینگ (1973) ارائه شد. پس از آن این مفهوم توسط افراد دیگر در زمینه های مختلف بکار گرفته شده است. از جمله: سیستم های اجتماعی به وسیله ادگر (1997) • سیستم های انسانی محیطی توسط کارپنتر (2001) و فولک (2006) • سیستم های اجتماعی اکولوژیکی توسط هولینگ بریکس و فولک (1998) و بریکس (2003) • سوانح کوتاه مدت به وسیله تیرنی (1997)، برونو (2003) و رز (2004) • پدیده های بلندمدت مانند تغییرات اقلیمی به وسیله تیرمن (1981) و داورس و هندمر (1992).

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/560144>

